

CHƯƠNG 07

Thiên Hận Tình

T

hượng Quan Tố định thần đứng dậy chuyển thân nhìn người thần bí, cau mày liễu hỏi?

- Hừ! Người là Thần Bí Nhân ư?

Người Thần Bí Nhân ấy gật đầu:

- Không sai, nữ tiểu tử, hãy tránh ra xa, bản nhân có chuyện muốn hỏi y!

Thượng Quan Tố lắc đầu:

- Không! Ta không đứng xa, chàng là Thuần ca ca của ta, người muốn hỏi gì cứ hỏi nhưng phải lễ độ một chút, không thì...

Người thần bí hỏi:

- Không thì làm sao?

Mặt Thượng Quan Tố lạnh băng:

- Ta không tha cho người đâu!

- Không tha thì người làm gì ta?

Hốt nhiên Thượng Quan Tố quay người nhìn tảng đá nơi lúc nãy nàng ẩn thân gọi to:

- Tiểu Hồng, Tiểu Mai hãy mang kiếm của ta ra đây!

Lập tức sau tảng đá phi thân ra hai nữ tỳ áo xanh đến cạnh bên Thượng Quan Tố, một nữ tỳ lưng đeo cặp song kiếm, nàng rút nhanh một thanh đặt vào tay nữ chủ nhân. Người thần bí khẽ cười:

- Nữ tiểu tử muốn động thủ với bản nhân?

Thượng Quan Tố đáp:

- Không nhất định, nếu người không giữ lễ với Thuần ca ca ta mới động thủ.

- Nữ tiểu tử dám giết người ư?

Bất giác Thượng Quan Tố hơi ngần người một lúc rồi mới đáp:

- Ta tuy chưa giết người bao giờ nhưng vì Thuần ca ca, ta dám!

- Nữ tiểu tử tưởng có thể đánh hơn ta ư?

Thượng Quan Tố trầm ngâm:

- Có thể ta không đánh hơn người, nhưng gia gia mà biết chuyện, nhất định người sẽ tìm người hỏi tội đấy!

Bạch Mã Công Tử nghe câu ấy rất cảm động, chàng bước lên một bước mỉm cười với Thượng Quan Tố:

- Tố muội muội, hãy yên tâm, hấn không dám vô lễ với ca ca đâu. Nghe lời ca ca, muội muội và Tiểu Hồng, Tiểu Mai hãy tạm đứng một bên cái đã!

Thượng Quan Tố nhu thuận gật đầu:

- Vâng! Thuần ca ca, muội muội nghe lời ca ca, nhưng xin ca ca hãy cẩn thận một chút, tên thần bí này có lẽ chẳng có ý định tốt gì đâu!

Bạch Mã Công Tử gật đầu:

- Ta biết rồi! Tố muội muội, ta sẽ cẩn thận.

Thượng Quan Tố và nữ tỳ Tiểu Hồng, Tiểu Mai từ từ bước về một bên đưa mắt chú ý nhìn người thần bí. Tên ấy nhìn Bạch Mã Công Tử cười hăng hắc:

- Tiểu tử, không ngờ người được Tứ Minh Bảo phái người truy tầm khắp nơi lại là người, cuối cùng hôm nay phải lộ diện ở nơi đây!

Mục quang hấn nhìn về phía Thượng Quan Tố nói trầm giọng:

- Tiểu tử! Người nguy trang thư sinh đột nhập vào Tứ Minh Bảo là có mục đích gì? Người hãy nói mau!

Bạch Mã Công Tử cười nhẹ:

- Các hạ khỏi cần dính tay vào chuyện người khác. Bản công tử vào Tứ Minh Bảo với mục đích gì, điều ấy đâu có liên quan gì tới các hạ mà các hạ cần hỏi?

Thượng Quan Tố ở gần đó cũng xen vào:

- Đúng vậy! Thuần ca ca vào Bảo có mục đích gì với người có quan hệ nào đâu. Việc ấy gia gia ta còn không hỏi tới, người hỏi làm chi, người thực là một tên vô duyên tệ!

Thần Bí Nhân đưa mắt lườm Thượng Quan Tố:

- Nữ tiểu tử, ta hỏi y chứ có phải hỏi người đâu mà xen vào?

Thượng Quan Tố cãi liền:

- Ta vốn đầu thềm xen, nhưng vì người hỏi có dính tới Tứ Minh Bảo của chúng ta, ta mới phản đối thế thôi!

Thần Bí Nhân hơi trầm ngâm:

- Thế ta không đề cập đến Tứ Minh Bảo nữa thì sao?

Thượng Quan Tổ đáp:

- Hay lắm! Vậy thì ta chẳng tốn lời làm chi!

Người thần bí gật đầu đưa mắt nhìn qua Bạch Mã Công Tử:

- Người thực là đệ tử của Tiêu Diêu Tiên Ông ư?

Bạch Mã Công Tử gật đầu :

- Không sai!

- Tên người thật là Dư Thông Thuần?

- Chứ người bảo ta là không phải à?

- Bản nhân nhận ra đó không phải tên người!

- Thế bản công tử là ai đây?

- Người là người có họ là Thuần Vu mới đúng!

Bạch Mã Công Tử chấn động tự nhủ thầm:

"Tên thần bí sự thực là ai? Sao hắn lại biết..."

Chưa kịp nghĩ dứt, Thần Bí Nhân đã hỏi tiếp:

- Bản nhân nói không sai chứ gì?

Bạch Mã Công Tử lắc đầu:

- Hoàn toàn sai!

Thần Bí Nhân cười hăng hắc:

- Dù người không thừa nhận cũng muộn mất rồi!

Bạch Mã Công Tử mở to mắt thần quang lạnh lùng:

- Căn bản bản công tử không phải người ấy?

Thần Bí Nhân nói:

- Thế sao người không dám tức khắc trả lời câu hỏi của ta?

- Vì bản công tử đang nghĩ xem người có họ Thuần Vu có thể là người nào?

- Người thực không biết chứ?
- Thực không biết?
- Có cần bản nhân nói ra không?
- Xin hãy nói!
- Con trai của Thuần Vu Tông!
- A!

Bạch Mã Công Tử kêu lên một tiếng "A" hỏi tiếp:

- Con trai của Thuần Vu Tông ấy bao nhiêu tuổi?
- Mười tám, gần giống như người vậy!
- Người gặp y chưa?
- Chưa!

Thế sao người đoán chắc bản công tử là y?

- Vì lai lịch của người bí mật, lại không dám nói ra tính danh thực!
- Vì đó mà người nghi ngờ bản công tử là tên họ Thuần Vu kia?
- Đến ngay bây giờ ta mới hoài nghi!
- Người bảo Dư Thông Thuần không phải là tên thực của bản công tử à?
- Tất nhiên, nếu không ta hoài nghi làm chi!
- Người muốn ta làm gì để người hết hoài nghi?
- Lập tức nói rõ thân thế tính danh của người.
- Nếu bản công tử không nói?
- Hắc hắc, hậu quả sẽ khó lường lắm đó!

Bạch Mã Công Tử chuyển ý, hỏi lại:

- Người và Thuần Vu đại hiệp có oán thù gì?
- Không có!
- Thế người tìm Thuần Vu công tử có ý đồ gì?
- Tra vấn một câu chuyện!
- Câu chuyện gì?
- Hung thủ giết mẫu thân của y là ai?

- Y biết hung thủ ư?
- Y là người duy nhất thoát khỏi sự độc thủ của người ấy!
- Sau khi hỏi xong thì sao?
- Giúp y báo thù!
- Còn nếu y không biết thì sao?
- Truyền cho y võ công tuyệt học!
- Tại sao ngươi lại cần làm chuyện ấy?
- Bản nhân vốn là bằng hữu của Thuần Vu Tông!
- Tôn tính đại danh của ngươi là gì?
- Không thể nói được!
- Bản công tử rất cần biết ngươi là ai?

Vừa nói câu ấy, thân hình Bạch Mã Công Tử vừa lướt tới, năm móng vuốt vươn ra chụp vào khăn bịt mặt của người thần bí. Thần Bí Nhân bật cười hăng hắc, thân hình chớp nhoáng bắn ra xa bảy thước, tay hất phát ra chưởng phong kinh lực đập hoành lại Bạch Mã Công Tử.

Tay phải Bạch Mã Công Tử phát ra một kinh lực nghênh tiếp. Bình một tiếng dữ dội, chưởng hai bên chạm nhau, bên tám lạng, người nửa cân không phân ai cao ai thấp, thân hình cả hai đều lay động. Thần Bí Nhân cười hắc hắc quái dị:

- Hảo tiểu tử, ngươi quả nhiên khá lắm, hãy tiếp một chưởng nữa của bản nhân thử xem!

Hai tay hất hoa lên song chưởng đập ra kinh khí phong chưởng phong cuốn tới như di sơn đảo hải nhắm vào giữa ngực Bạch Mã Công Tử. Nói thì chậm nhưng sự thực rất mau, chính lúc song chưởng của Thần Bí Nhân vừa phát ra đột nhiên nghe có tiếng hét lạnh lạnh, Thượng Quan Tố không biết sợ hãi là gì đã phi thân đến gần, trường kiếm múa như mưa bão. Thần Bí Nhân không ngờ Thượng Quan Tố lại đột ngột tấn công hấn mau lẹ đến thế trong bụng hấn cả kinh.

Trước mắt rõ ràng Thượng Quan Tố đã toàn thân tới ngay trước kinh lực chưởng phong của hấn đang phát ra dữ dội. Trong lúc quá vội vàng gấp rút, hấn hít một hơi chân khí song chưởng vội tách ra hấn có ý thu chưởng lực về tránh đả thương Thượng Quan Tố. Nhưng tất cả đã muộn một nháy mắt, chỉ nghe một tiếng rú như xé bầu trời, thân hình yếu đuối của Thượng Quan Tố bị kinh khí chưởng lực đập trúng, hất tung ra phía vực sâu rơi xuống đáy vực đen hun hút.

Sự việc xảy ra đột ngột và ngoài dự liệu của mọi người. Bạch Mã Công Tử, Tiểu Hồng, Tiểu Mai, người thần bí kinh hoàng ngăn người ra như tượng gỗ. Đột nhiên, Tiểu Hồng òa lên khóc ngất:

- Tiểu thư ơi! Số mệnh tiểu thư thực là khổ, vừa mới tìm gặp Dư tướng công mà đã vội chết... hu... hu, tỳ nữ và Tiểu Mai muội muội còn mặt mũi nào trở về gặp Chưởng môn nhân nữa đây... hu... hu...

Tiểu Hồng vừa khóc, Tiểu Mai cũng lập tức gào lên nức nở. Thần sắc Bạch Mã Công Tử và Thần Bí Nhân đều ngây ra trong mắt cả hai như cố nén lệ... Bạch Mã Công Tử trấn định trước, chàng hít một hơi chân khí quay mặt đầy sát khí về phía người thần bí, gầm to:

- Thần Bí Nhân! Bản công tử không thể không giết ngươi, chuẩn bị đền mạng cho Tổ muội muội!

Thần Bí Nhân, cũng trừng hai mắt đầy sát khí, quát:

- Dư Thông Thuần, hôm nay bản nhân cũng không thể tha mạng ngươi, ngươi chuẩn bị đền mạng cho nàng!

Hắn vừa quát câu ấy xong, Tiểu Hồng, Tiểu Mai đột nhiên cùng quát lớn:

- Thần Bí Nhân, chúng ta liều mạng với ngươi!

Hai thân hình bật tới, song kiếm một tả một hữu đâm thẳng vào thượng thân người thần bí. Bạch Mã Công Tử vội vàng kêu to:

- Tiểu Hồng, Tiểu Mai, hai cô nương không phải là đối thủ của hắn đâu, mau mau lui lại.

Tiểu Hồng, Tiểu Mai như không nghe thấy chàng, trường kiếm bay lượn như điên cuồng tấn công người thần bí. Mắt của người thần bí bấy giờ đỏ ngầu khí giận xông lên tới cực hiểm, hắn tay không muốn động thủ với hai nữ tỳ, nhưng thấy hai nàng ấy như điên cuồng, hắn không nhịn nổi quát lên:

- Cả hai hãy lui lại cho bản nhân coi!

Nội công hắn đã đạt tới mức thượng thừa, chân lực hùng hồn vô tỷ, Tiểu Hồng, Tiểu Mai không thể nào chịu nổi một chưởng của hắn, huống gì chưởng ấy lại phát ra trong lúc hắn nổi giận?

Hai tiếng rú thê thảm cùng cất lên, Tiểu Hồng, Tiểu Mai bị kinh lực chưởng phong đẩy bật ra xa ba trượng máu ọc ra như suối chết liền tại chỗ. Người thần bí vừa nhìn thấy hai nữ tỳ đã chết, mặt hắn liền ngây ra. Bạch Mã Công Tử quát to:

- Người thần bí! Người hạ độc thủ thật là ác độc!

Trong tiếng quát song chưởng chàng đánh tức hai luồng kinh lực di sơn đảo hải cuốn gió đến giữa ngực Thần Bí Nhân. Thần Bí Nhân kinh hoàng vội vàng đưa song chưởng lên đỡ. Bình! Bình! Hai tiếng dữ dội song chưởng chạm nhau, kinh khí bắn ra tứ phía, thân hình Thần Bí Nhân rung chuyển liên tiếp phải thối lui ba bước thấy khí huyết trong người lộn lạo đảo ngược cổ họng đắng nghét tự biết nội phủ đã thụ thương vội vàng hít mạnh một hơi chân khí đè nén khí huyết trong nội tạng xuống.

Tình hình Bạch Mã Công Tử đỡ hơn nhiều, chàng chỉ hơi rung động lùi một bước liền ổn định được cước bộ. Qua một chưởng ấy dù biết công lực hỏa hầu Bạch Mã Công Tử thâm hậu và chiếm được thượng phong. Thần Bí Nhân sợ hãi nghĩ bụng:

"Tiểu tử này còn trẻ măng công lực đã cao đến thế thật là khó lường, nếu không sớm diệt trừ y, tương lai tất là một cường địch đáng lo..."

Hắn là người thâm trầm nên biết nếu dùng vũ lực tiêu diệt Bạch Mã Công Tử là một điều cực khó, huống hồ hiện giờ hắn lại bị thụ thương, không thể xuất chưởng nghênh đón tiếp được. Bụng hắn chớp nhoáng tính toán rồi bật tiếng cười hăng hắc:

- Tiểu tử, món nợ hôm nay bản nhân tạm thời ghi đó cho người...

Hắn xoay thân phi hành xuống núi. Bạch Mã Công Tử định đuổi theo nhưng sức nhớ đến xác của Thượng Quan Tố và hai tỷ nữ không thể không chôn cất, chàng đành nhìn tên thần bí ấy xuống núi sau khi quát vọng theo:

- Thần Bí Nhân! Người hãy nhớ, lần sau nếu có lỡ gặp bản công tử, người đền mạng cho Tố muội muội đó!

Quát xong câu ấy chàng chuyển thân bước tới mỏm núi nhìn xuống vực sâu nơi Thượng Quan Tố rơi xuống lảo bầm cầu khẩn:

- Tố muội muội, xin hãy yên tâm an nghỉ. Thuần ca ca nhất định sẽ báo thù cho muội muội!

Khẩn xong chàng trầm mặc hồi lâu. Bấy giờ, bầu trời đã tối hẳn, chàng thở dài một tiếng bi phẫn từ từ chuyển thân đến đỡ hai cái xác của hai nữ tỷ phi thân xuống đỉnh núi tìm một vùng đất yên tĩnh mai táng hai nàng xong, chàng liền men theo chân núi tìm đến đáy vực sâu tìm xác của Thượng Quan Tố.

Suốt đêm lòng sục hết vực sâu cho đến khi trời sáng hẳn, kết quả hoàn toàn thất vọng. Không còn cách nào khác chàng ôm đầy lòng bi thương oán hận rời Cửu Hoa Sơn.

oOo

Gió thu hiu hắt thổi se sắt lòng người. Sau khi Bạch Mã Công Tử rời Cửu Hoa Sơn chàng bôn tẩu khắp giang hồ tìm kiếm tung tích người bí mật để trả thù cho Thượng Quan Tố và hai nữ tỳ Tiểu Hồng, Tiểu Mai nếu không chắc ba nàng khó có thể yên giấc ngàn thu nơi coi u minh kia. Tiếc thay Thần Bí Nhân ấy như cây kim rơi xuống đáy biển, chàng chẳng truy tìm ra chút dấu vết nào.

Sự thực Thần Bí Nhân ẩn thân nơi đâu? Về một mặt khác, càng ngày Bạch Mã Công Tử càng nổi tiếng trên giang hồ, tiếng tăm chàng đến lúc như sóng cồn, không ai là không biết đến cái biệt hiệu Bạch Mã Công Tử đáng sợ ấy. Vấn đề chàng có thực phải là chủ nhân của Tiên Cơ Bảo Khố hay không? Tuy có Bang chủ Lô Kiếm Hồng của Cùng Gia Bang cực lực đính chính phủ nhận cái truyền thuyết bấy nay trên giang hồ nhưng cơ hồ chẳng thu được bao nhiêu kết quả trừ một phần rất nhỏ tạm tin lời của họ Lô, còn đại bộ phận vẫn cho rằng: "Có lửa mới có khói!"

Vì trong khoảng thời gian ba tháng từng bọn người này đến bọn người khác tìm đến Bạch Mã Công Tử với ý đồ chiếm đoạt bộ Tiên Cơ Kỳ Thư. Cũng vì chuyện ấy khiến chàng hết sức phiền não cộng với uất hận vì sự mê muội của bọn giang hồ võ lâm. Phàm bất cứ ai tìm gặp chàng vì Tiên Cơ Kỳ Thư, bất kể là chính hay tà chàng quyết hạ thủ không chút lưu tình. Ba tháng ấy, kẻ chết dưới tay chàng thuộc các hảo thủ giang hồ không dưới hai ba chục người, thế mà vẫn chưa hết những kẻ có dã tâm vẫn muốn đoạt bảo vật...

Hôm ấy trời đã quá ngọ, Bạch Mã Công Tử đang đi qua địa phận tỉnh Tương Dương trên lưng một con tuấn mã. Đột nhiên chàng thấy trước mặt cát bụi tung mù và tiếng vó ngựa dồn dập, hơn mười con kiện mã đang phi như gió cuốn đến phía chàng...

- o O o -